

## **Anno Domini**

*M. B.*

Provintsis kõikjal käivad jõulupeod.  
Puuvõõrik end paleele peale kerib  
ja tõrvik suitseb lossitrepi ees.  
Põiktänavail on möll ja pahateod.  
Loid, lõbus, ogar, räämas rahvameri  
on teispool asehalduri paleed.

On asehaldur haige. Lebatsil  
ta ümber sall on, mille kaasa päris  
Alcázarist, kus teenis. Mõtteis ta  
all saalis lõbustamas peolisi  
näeb ühes oma naist ja sekretäri.  
On vaevalt armukade. Eelistab

ta praegu olla tõve unenäo  
ja Metropoli viimise tähtaja  
täissaamise membraanis. Sestap tal  
on hästi teada, et lihtrahval peoks  
ei ole vabadust ju üldse vaja:  
ning samal põhjusel ta võimaldab

ka naisel ennast petta. Millest ta  
küll oleks mõelnud, kui ei näriks  
tusk tõvega koos? Kui ta armastaks?  
Ta hirmutavaid mõtteid peletab  
ning külmetavaid õlgu läbib värin.  
...All saalis pillerkaaril rauged jaks,

ent siiski jätkub see. On joobunud  
seal klaasistunud silmil hõimupead,  
pilk kauguses, mis vaenlasist on prii.  
Kui ratas piduriga surutud  
on raevu väljendavad hambaread  
neil tardund naeratuseks. Teener viib

veel toitu neile. Kaubitseja seal  
on paineunes. Viisikatkeid kostab.  
Ja aeda libisenud hiljukil  
on sekretär ja naine. Seinapeal  
kui nahkhiir näib impeeriumikotkas,  
kes nokib maksa asehalduril.

Ja kirjanikuna, kes ilma näind,  
kel eesli seljas läbitud ekvaator,  
ma aknast pilgu küngastele viin  
ja ühesugune me koorem näib:

ei taha teda näha imperaator,  
mind minu poeg ja Cynthia. Ja siin

nii hääbumegi. Sest süütõenditeks  
ei ülendaks ju uhkus mõru saatust  
meil taandununa Looja palge eest.  
Kõik hauas saavad ühesuguseks.  
Siis elusana jäägem eri laastu!  
Miks kusagile kippuda paleest –

me hukka mõista ei saa kodumaad.  
Me enda häbi kohtumõõga matab:  
on võim ja järglus võõra valduses.  
Kui hea, et laevad ujuda ei saa!  
Kui hea, et jääkiht merepinda katab!  
Kui hea, et lind, kes lendab pilvedes,

liighabras keharaskuse jaoks on!  
Ja etteheiteid pole vaja nõuda.  
Ent nende häältega on viimaks just  
me kaalul üks ja sama proportsioon.  
Las lennates siis kodumaale jõuda.  
Las kõlada me eest see kisendus.

Mu kodumaa... Kus võõrad isandad  
on Cynthia pool üle lapsevoodi  
kui uued ida targad naaldumas.  
Laps suigatab. Täht taevas sätendab  
just nagu süsi jahenevas vaadis.  
Ja võõrad hoidudes pead katsumast

aupaiste asemel võltsnimbuse  
ja vaikimisfiguuri isast tegid  
ning kõmu vooruslikust eostusest...  
Loss tühjeneb. Öö haarab korrused.  
Nii ühe. Teise. Lõpuks viimasegi.  
Ja üksnes kahes lossi akendest

on tuli: minul – sellest, tõrvik tagapool,  
ma vaatan, kuidas üle metsasalu  
kuu liugleb, Cynthiat ja lund näen maas –,  
ja asehalduril, kes tõvehoos  
ööd mööda saates vaikselt võitlusvalus  
tuld teeb, et vaenlast märkaks hiilimas.

Kuid taandub vaenlane. Kehv koiduvilk,  
mis hakkab ilma idast valgustama,  
nüüd roomab akendesse ning paleed  
tal seestpoolt uudistada püüab pilk.  
Peojätmete peal takerdudes samas

ta ebaleb. Ent jätkab oma teed.

### **Väljas pimeneb, õieti sineneb, täpsemalt musteneb...**

Väljas pimeneb, õieti sineneb, täpsemalt musteneb.  
Puud aknas jäetakse ära, diivan tubaneb.  
Päev on roiuks mu teinud, lamp jääb süütamata  
ja mööbliga ühes pimedus toas mu matab.  
Aeg omaks võtta on pealispind ja pealispindsuse jooni  
ühes sellega ning jätta ära hingestatusse pretensioonid;  
liikmeid ragistada, ladvakoort ja juuri meenutada  
ja end tolmust harides põlengut ette kujutada.  
Varas lööb kriiksuma põrandale, kobades ümbrust kui Šiva,  
ohkab, kui valusalt põrkab ta vastu midagi kõva.  
Aga varguse, veel enam vestluse vastu pakub  
paremat kaitset kui riiv ja karje: „Varas läks pakku.”

Pimeneb, täpsemalt musteneb, õieti puitub,  
läbides joone, millest tagapool nägu luitub  
ning selle varemeil kükktantsus nii, kuidas satub,  
juhivad äratundmatus midagi ballistatut.  
Lõpuks pimedus sõltub kiudude määrast,  
mis akende eksistentsi peavad vääraks,  
võimetud tundma, kui palju on asi kõvemaks läinud  
või tuhaperspektiivist pimedaks jäänud.  
Ja viimaks pimeneb, õieti sileneb, täpsemalt pikeneb.  
Vaatamisvõimetus tugevneb, vili suureneb,  
te pupill aga laieneb ja sellele vastusena  
lööb ajus antivalguse lambike leegitsema.

Nii kaotakse vaateväljalt, tõeliseks sihiks  
mitte see koht, kus kušeti seinale vastu rihid,  
vaid selle paljugalgsus südaöö järel, saanud  
kätte lindi kirjaga „Herculaneum”.